

omtalte Bestemmelse er strøget og affærdiget med Bemærkningen om, at man ikke finder, den er tilstrækkelig begrundet, eller at man finder den liggende udenfor Omraadet af nærværende Lov, maa jeg have Lov til at benytte Lejligheden til at fremsætte Ønsket om, at en Revision af Loven om Børn udenfor Ægteskab snart maa blive taget op. Vi trænger til, at der bliver gjort noget for de Tusinder af Børn, der dog, uskyldige som de er, burde leve under lige saa gode Vilkaar som de smaa Verdensborgere, der bliver født indenfor Ægteskab.

I 2det Kapitel § 11 og 3die Kapitel § 20, 5te Stykke, beskæftiger Lovforslaget sig med Kønssygdomme som Ægteskabs-hindring. Det er klart, at det er uhyre vanskeligt her at give Bestemmelser, som man kan vente vil kunne faa nogen effektiv Virkning, og som dog paa den anden Side ikke saarer personlige Følelser alt for meget, og jeg formoder ogsaa, at det er disse Vanskeligheder, der forklarer, at der er fremkommet saa forskellige Forslag om dette Forhold. Det første Lovforslag, der blev fremsat i Folketinget i April 1919, forbyder ligefrem Ægteskab uden særlig Tilladelse for den, der lider af Syfilis, og som endnu frembyder Smittefare. Folketinget forandrede dette til, at den, der lider af en smittefarlig Kønssygdom, ikke maa indgaa Ægteskab, uden at den anden Part er gjort bekendt dermed, og begge Parter har faaet Lægevejledning. Det er Bestemmelsen i Kommissionsudkastet, som er optaget her. Men naar vi nu ser paa det Forslag, som vi behandler i Dag, viser det sig, at det gaar endnu et Skridt videre. Foruden den af Folketinget vedtagne Bestemmelse, som jeg lige har nævnt, har man tilføjet: „Enhver af Brudefolkene skal, hvis han hverken lider af eller tidligere har lidt af nogen Kønssygdom, afgive skriftlig Erklæring paa Tro og Love herom, men i modsat Fald enten fremlægge en indenfor de sidste 14 Dage afgiven Lægeerklæring om, at Fare for Smitte ved Sygdommen eller dens Overførelse paa Afkommet er højst usandsynlig, eller godtgøre, at den anden Part er gjort bekendt med Sygdommen, og at begge Parter af en Læge har faaet mundtlig Vejledning om Faren ved denne“. Jeg synes, det er et Fremskridt, men hvorfor har man ikke gjort Skridtet fuldt ud og forlangt en Lægeerklæring i alle Tilfælde? Jeg kunde meget ønske, at en saadan Bestemmelse blev optaget i Forslaget ved den kommende Udvalgsbehandling, idet det absolut vilde blive mere betryggende end alle disse personlige Erklæringer. Jeg

ved ikke, om man har Lov til ligefrem at udtale Frygt for, at der vil blive afgivet falske Erklæringer, men saa meget kan man dog vel sige, at der rimeligvis vil forefalde adskillige Tilfælde, hvor vedkommende ikke har faaet konstateret sin Sygdom og derfor afgiver en Erklæring om at være rask, skønt han ikke er det, eller skønt han maa ske nærer en hemmelig Frygt for at være smittet. Men det er godt, synes jeg, at Spørgsmaalet er blevet rejst, jeg haaber, det maa lykkes at faa Ansvarsfølelsen vakt hos mange, der hidtil af Uvidenhed eller Letsindighed for ikke at bruge et værre Ord har bragt Ulykke for hele Livet over deres Ægteskab, deres Hustru og deres Børn. Naar den højtærede Justitsminister er gaaet saa vidt som til at foreslaa, at de vedkommende skal fremlægge enten en personlig Erklæring eller en Lægeerklæring, tager jeg dette som et Bevis paa, at den moderne Opfattelse, der stiller Hensynet til Samfundet, Hensynet til andre, over Hensynet til det enkelte Individ personlige Frihed, ogsaa paa dette Omraade er ved at bane sig Vej.

For Kapitel III.s Vedkommende skal jeg, ud over hvad jeg allerede har sagt, kun ligesom det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) beklage, at Bestemmelsen om, at der skal foreligge Erklæring fra Brudefolkene om, hvorvidt de har Børn før deres Ægteskab, er blevet strøget.

Det 4de Kapitel handler om Vielse. Ifølge den Stilling, som Venstre og det konservative Folkeparti indtog i Fjor til Spørgsmaalet om tvungen borgerlig Vielse, kan man ikke undre sig over, at deres Regering ikke her fremsætter Forslag om det, som vi fra vor Side betragter som den eneste konsekvente Ordning: den samme Form for Ægteskabs Indgaaelse for alle, den borgerlige Vielse. Det undrer mig, at ikke alle kan se det heldige i, at der ikke findes to Slags Ægteskab, thi det er jo ganske uundgaaeligt, at det for mange Mennesker vil staa saaledes, at den borgerlige Vielse er noget mindre fint, noget mindre ophøjet, end den kirkelige. I Bemærkningerne indrømmer Ministeriet, at de Grunde, der anføres for den tvungne borgerlige Vielse som den mest konsekvente, paa flere Punkter ingenlunde er uberettigede, men man har ikke for et Princip Skyld villet gaa imod de andre nordiske Landes Lovgivning, og man har ikke villet gaa imod de seneste Aarhundreders Tradition. Denne sidste Grund synes jeg især er ualmindelig slet, for Aarhundreders Tradition kan virkelig efterhaanden blive saa forældet og forkastelig, at man